

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/309/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817205873
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817205873.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Oľgy Lichnerovej v spore žalobcu R., zastúpeného W. proti žalovanému M., zastúpeného X., o zaplatenie sumy 150 Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 5Csp/54/2017-46 zo dňa 03. júla 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou, podanou voči žalovanému, domáhal zaplatenia sumy 150 Eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 01.08.2016 do zaplatenia. Uviedol, že žalobca uplatňuje nárok ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nároku žalobcu nemožno vyhovieť. Uviedol, že v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zmluva musí mať písomnú formu a musí mať zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto zákona. Žalobca dňa 27.08.2010 požiadal o úver v sume 1.500 Eur na základe písomnej žiadosti s tým, že žalovaný návrh zmluvy, upravený ohľadne výšky RPMN, podpísal dňa 30.08.2010. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a považuje sa v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Veriteľ ako osoba, ktorá mala prijať žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru, schválil túto žiadosť s určitými zmenami, oznámenie veriteľa o schválení úveru žalovaný zaslal žalobcovi, avšak takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom, nakoľko obsahuje aj nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník následne neakceptoval. Z takéhoto konania veriteľa vyvodil, že ide o nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý nebol žalobcovi predložený na odsúhlasenie a podpísanie. Dospel tak k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca prijal od žalovaného plnenie v sume 1.284,25 Eur a žalovanému uhradil celkom 3.078,07 Eur, a tak žalovaný prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 1.793,82 Eur, z ktorej sumy žalobca žiadal zaplatenie len sumy 150 Eur. Uviedol, že v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vzniklo na strane žalobcu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenom rozsahu. Nakoľko žalovaný uplatnil námietku premlčania, ktorú súd považoval za dôvodnú, žalobu zamietol. Žalovaný listom zo dňa 20.11.2012 adresoval žalobcovi oznámenie, z ktorého vyplýva, že v súlade s uzavretou zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.08.2010 uhradil všetky záväzky s tým, že na jeho doplatenom úvere

mu vznikol preplatok v hodnote 281,62 Eur. Najneskôr od tohto dňa začína plynúť 3-ročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcom, ktorý nárok na súde uplatnil až dňa 30.03.2017, teda po uplynutí 3-ročnej objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Keďže subjektívna premlčacia doba, tak ako tomu je v danom prípade, nemôže prekročiť trvanie objektívnej premlčacej doby, nemožno dospieť k inému záveru, než že nárok žalobcu je premlčaný. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že v danej veci plynie 10-ročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku, čo žalobca odôvodňoval tým, že žalovaný dlhodobo opakovane uzatváral obdobné zmluvy ako v jeho prípade aj s mnohými inými osobami. Svoje zmluvy napriek viacerým súdnym rozhodnutiam, vydaným v jeho neprospech, nedal do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmysel získať na úkor klientov bezdôvodné obohatenie a takýto úmysel nebol v konaní ani preukázaný. Nie je ani logické, aby žalovaný uzatváral zmluvy, o ktorých vie, že sú neplatné, resp. že ani nedochádza k ich uzavretiu. Záujmom žalovaného je, aby mali svoje zmluvné vzťahy upravené platne, a aby sa na základe takýchto zmlúv mohli úspešne domáhať svojich nárokov na súde.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/109/2007, podľa ktorého úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom, čo znamená, že samé osebe nemôžu byť predmetom dokazovania, keďže predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť. Súd prvej inštancie nemal za preukázaný úmysel ako taký, pričom tento záver vyvodil zo skutočnosti, že žalobca o tomto úmysle nepredložil žiadny dôkaz. Predloženie dôkazu o existencii úmyslu však nie je možné, keďže samotný úmysel je len psychickým stavom, a teda je otázne, aký priamy dôkaz o jeho existencii by bolo možné v akomkoľvek prípade vôbec predložiť (okrem prípadu, ak by sa samotný žalovaný k existencii úmyslu priznal). Žalobca ďalej pripomenul, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vo všeobecnosti nie je viazané na zavinenie zo strany obohacovaného subjektu. Dôležitý je stav, že bezdôvodné obohatenie vzniklo. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33Odo/2006 z 24.06.2008 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23.11.2010, sp. zn. 5MCdo/17/2009. S prihliadnutím na rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, v rámci ktorej sa v mnohých prípadoch vyslovili závery o neplatnosti úverovej zmluvy, či bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru vyplývajúcej zo zmluvy a napriek kontinuálnej praxi žalovaného, ktorý naďalej poskytoval úvery z formulárových zmlúv, len ťažko možno uvažovať o tom, že žalovaný nemal úmysel sa obohacovať na úkor spotrebiteľov. Žalobca je toho názoru, že úmysel žalovaného existoval nielen v čase získania plnenia zo strany žalobcu, ale tento musel existovať už pri samotnom kontraktáčnom procese, pretože žalovaný musel vedieť, aké náležitosti zmluva obsahuje. Keďže právnická osoba nemôže mať úmysel ako psychický stav, poukázal na výkladové pravidlo podľa zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb, a to na tzv. identifikačnú teóriu, podľa ktorej z dôvodu, že právnická osoba nemá prirodzenú vnútornú schopnosť konať, konajú za ňu priamo alebo nepriamo určité fyzické osoby. Právnická osoba sa stotožňuje s konaním a myslením týchto osôb, ktoré sa nazývajú orgány právnickej osoby. Žalovaný ako podnikateľský subjekt koná na vlastnú zodpovednosť a jeho orgány sú povinné konať s odbornou starostlivosťou. Žalobca je toho názoru, že u žalovaného je možné predpokladať, že tento má dostatočný personálny aparát na to, aby bol schopný absolútne bez problémov posúdiť právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch a pripraviť zmluvu tak, aby táto mala náležitosti podľa zákona. Ďalej zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazyval počas celého konania, a to na obchádzanie zákona žalobcom, kde ako príklad uvádza Doplnkovú zmluvu. Žalobca je toho názoru, že v danej veci išlo o priamy úmysel žalobcu, pričom nepriamy úmysel žalobcu možno považovať za jednoznačný. Poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, a to napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/84/2011 a rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/138/2016, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 13.11.2012, sp. zn. 12C/70/2012, rozhodnutie Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 15.04.2014, sp. zn. 5C/78/2013, rozhodnutie Okresného súdu v Trnave zo dňa 27.10.2015, sp. zn. 8C/5/2012. Žalobca ďalej nesúhlasí s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania. Uviedol, že sa pokúsil vec riešiť so žalovaným mimosúdnou dohodou. Poukázal na svoje postavenie spotrebiteľa v spore ako slabšej strany. Uviedol,

že za určitých okolností je možné prihliadnuť aj na iné okolnosti, ako len na pomer úspechu vo veci, a to najmä v prípade, ak jedna zo strán svojím konaním spôsobí, že druhá strana podá návrh na začatie konania. Taktiež uviedol znenie ustanovenia § 256 ods. CSP a § 257 CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na nové konanie, alebo rozsudok zmenil tak, že žalobnému návrhu vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná náhradu trov konania (prvoinštančného a aj odvolacieho), ktoré si žalobca uplatňuje.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nielenže vo svojich podaniach v konaní pred súdom prvej inštancie, ale aj vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré odôvodňujú záver, že konanie žalovaného, spojené s dojednaním a uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, má povahu úmyselného konania s cieľom bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu, a že zo strany žalovaného malo pritom dôjsť k vedomému porušeniu povinností upravených právnymi predpismi o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že úmysel žalovaného sa bezdôvodne obohatiť preukázaný nebol, a to ako úmysel prejavovaný navonok v konaní žalovaného. Podľa názoru žalovaného, žalobcom podané odvolanie okrem paušálnych tvrdení neobsahuje žiaden relevantný argument o konkrétnych nezákonných dôvodoch, ktoré by na strane žalovaného zakladali vznik stavu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný popiera uvedené tvrdenie žalobcu o úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie, nakoľko nemá reálny skutkový a ani vecný dôvod. Je toho názoru, že na preukázanie vôľovej alebo vedomostnej zložky úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť nepostačuje iba všeobecné a paušálne konštatovanie o zaužívanej podnikateľskej praxi a znalosti relevantnej právnej úpravy s prihliadnutím na rozhodovaciu prax súdov. V danom prípade je potrebné preukázať, že žalovaný, ako veriteľ chcel, resp. vedel, alebo bol aspoň uzrozumený s tým, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Žalobca je povinný uniesť dôkazné bremeno. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodovaciu prax krajských súdov. Žalovaný má za to, že žalobca v danom prípade žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť, čo by zakladalo prípustnosť aplikácie desaťročnej premlčacej doby. Žalovaný ďalej tvrdí, že zodpovednosť za vznik trov konania prináleží žalobcovi, nakoľko konanie bolo začaté na základe nedôvodnej žaloby, ktorou si žalobca uplatnil premlčaný nárok, a to vzhľadom na to, že objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 21.11.2015 a žaloba bola podaná na súde dňa 20.03.2017. Žalovaný odmieta možnosť aplikácie § 257 CSP. Vzhľadom na uvedené považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a žiada, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému plnenia v sume 150 Eur s príslušenstvom. Dôvodil tým, že zmluvu je pre absenciu zákonných náležitostí potrebné posudzovať ako bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., a preto žalovanému mal povinnosť zaplatiť iba sumu, ktorá mu bola poskytnutá. Súd prvej inštancie v rozsudku, ktorým žalobu zamietol, dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.08.2010 (zmluvy o revolvingovom úvere), a nakoľko nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, vzniklo žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, avšak vzhľadom na dôvodne uplatnenú námietku premlčania zo strany žalovaného žalobu žalobcu zamietol. Uviedol, že nárok žalobcu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je premlčaný, nakoľko uplynula 3-ročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcom. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby vyvodil z oznámenia žalovaného, ktorým ako veriteľ oznámil žalobcovi vysporiadanie všetkých záväzkov v dôsledku zaplatenia - oznámenie zo dňa 20.11.2012, a pokiaľ žalobca podal žalobu na súde dňa 30.03.2017, je žaloba podaná po uplynutí 3-ročnej objektívnej premlčacej doby.

6. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Po dôkladnom preskúmaní všetkých relevantných odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, ktorý posúdil v súlade s hmotným právom. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu.

Námietky žalobcu, uvedené v podanom odvolaní, sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie a s týmito sa súd prvej inštancie dostatočne vypořiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalobcom preukázané, ale ani tvrdené také skutočnosti, ktoré mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

8. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

9. V posudzovanej veci žalobca uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa uplatnenému právu bránil námietkou premlčania. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k uplatneniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Pre počiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre začiatok plynutia 3-ročnej, resp. 10-ročnej objektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo.

10. Pokiaľ ide o premlčanie, odvolací súd nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu ohľadne plynutia objektívnej premlčacej doby. Nestotožňuje sa s názorom žalobcu, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho by sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Napriek názorom, vysloveným vo viacerých rozhodnutiach okresných a krajských súdov, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá okolnosť by mala vplyv na dĺžku objektívnej premlčacej doby. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno uvažovať o tom, že by žalovaný úmyselne uzatváral neplatné zmluvy, resp. zmluvy bezúročné a bez poplatkov a úmyselne prijímal plnenia bez právneho dôvodu. Takýto záver navyše z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplýva.

11. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, kedy povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia, obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený.

12. Odvolací súd má za to, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, respektíve jeho vedomosť o tom, že viaceré jeho nároky, uplatnené voči spotrebiteľom, boli v dôsledku

súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať, by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný, ako úverový veriteľ, v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzavretia zmluvy dňa 30.08.2010, ani v čase prijatia platieb od žalobcu, nemohol vedieť, ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien, prijatých za účelom úpravy práv a povinností v spotrebiteľských zmluvách v záujme ochrany práv spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, súdy budú eventuálne posudzovať obdobné zmluvy o úvere, ako uzavrel žalobca so žalovaným ako zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom, ktoré neobsahujú podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to aj s prihliadnutím na to, že v danom prípade súd prvej inštancie absenciu týchto náležitostí nekonštatoval. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na početné zmeny a novely zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy tak v Občianskom zákonníku, ako aj v osobitných právnych normách upravujúcich spotrebiteľské právo (zákon č. 129/2010 Z. z., zákon č. 250/2007 Z. z.) v jednotlivých obdobiach účinnosti a platnosti, v dôsledku ktorých je taktiež značne obtiažne jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel žalovaného, ako veriteľa, už v čase uzatvárania zmlúv o spotrebiteľských úveroch uzatvárať tieto zmluvy s úmyslom bezdôvodne sa obohacovať.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil plný úspech žalovaného v konaní, preto žalovanému v súlade s § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania. Nakoľko v konaní neboli preukázané výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie výnimočne náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).